

ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ
548 / 2024
ΤΟ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε νόμιμα από την Ειρηνοδίκη Αθηνών Αγγελική-Λουκία Δαμαλά, την οποία όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Ειρηνοδικείου Αθηνών και το Γραμματέα Κωνσταντίνο Δεληγιώργη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 15^η Απριλίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1)

Α
[Redacted text block containing multiple lines of blacked-out information]

[Redacted text] οι οποίοι παραστάθηκαν δια της πλήρεξουσας Δικηγόρου τους Δήμητρας Κουφογιάννη με ΑΜ ΔΣΑ 23607.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε» (ΟΤΕ), που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής και επί της Λεωφόρου Κηφισίας αρ. 99 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε στο ακροατήριο δια της πληρεξούσιας Δικηγόρου της Παναγιώτας Ανδρειωτέλλη με ΑΜ ΔΣΑ 32459.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 07-06-2023 αγωγή τους κατά της εναγόμενης, ειδικής διαδικασίας περιουσιακών διαφορών (εργατικές διαφορές), η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος δικαστηρίου και έλαβε αύξοντα γενικό και ειδικό αριθμό κατάθεσης ΓΑΚ/ΕΑΚ: 47767/393/2023 για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε η δικάσιμος που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως στο ακροατήριο οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως αναφέρεται παραπάνω και οι πληρεξούσιες Δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του παρόντος Δικαστηρίου και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Κατά την εκφώνηση της υποθέσεως από το οικείο πινάκιο και κατά τη σειρά εγγραφής της σε αυτό, η τέταρτη (4^η) των εναγόντων, [REDACTED] με δήλωση της πληρεξούσιας Δικηγόρου της, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, η οποία εμπεριέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της αγωγής, η οποία θεωρείται ως μηδέποτε ασκηθείσα ως προς αυτήν σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 294, 295, 297 ΚΠολΔ. Περαιτέρω, ο έβδομος (7^{ος}), [REDACTED] και ο ένατος (9^{ος}) των εναγόντων, [REDACTED] με δήλωση της πληρεξούσιας Δικηγόρου τους, ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, η οποία εμπεριέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως, παραιτήθηκαν μερικώς από το δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής, μόνο ως προς το κονδύλι της εφάπαξ χορηγίας, το οποίο επομένως θεωρείται ως ουδέποτε ασκηθέν, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 294, 295, 297 ΚΠολΔ.

Με το άρθρο 16 παρ. 1 του Ν. 435/1976 κυρώθηκε από τότε που τέθηκε σε ισχύ, την 13.02.1976, η παρ. 2 της 10/1976 Δ.Α., σύμφωνα με την οποία: α) στους μισθωτούς, ανεξαρτήτως φύλου, συνεστώτος του γάμου χορηγείται επίδομα γάμου ποσοστού 5% με την προϋπόθεση ότι ο έτερος των συζύγων δεν ασκεί βιοποριστικό επάγγελμα ή δεν συνταξιοδοτείται, β) το επίδομα γάμου υπολογίζεται επί του κατωτάτου ορίου του βασικού μισθού ή βασικού ημερομισθίου που ορίζεται από την εκάστοτε ισχύουσα οικεία συλλογική σύμβαση, διαιτητική απόφαση ή άλλη διάταξη και δεν συμψηφίζεται με τις τυχόν υπέρτερες των κατωτάτων ορίων πράγματι καταβαλλόμενες αποδοχές, συμψηφίζεται όμως σε αυτό το τυχόν καταβαλλόμενο επίδομα γάμου ή συζύγου, γ) ..., δ) συλλογικές συμβάσεις εργασίας, αποφάσεις διαιτησίας ή άλλες διατάξεις που προβλέπουν τη χορήγηση επιδόματος γάμου σε ποσοστό ή πάγιο ποσό δεν θίγονται με την παρούσα και εξακολουθούν να ισχύουν και να διέπουν τα σχετικά με την παροχή του επιδόματος αυτού, εφόσον: αα) προβλέπουν την παροχή του στους μισθωτούς και των δύο φύλων και ββ) το με βάση αυτές οφειλόμενο ποσό επιδόματος γάμου είναι υπέρτερο του με βάση την παρούσα διαμορφούμενου». Με την παρ. 2 του άρθρου 16 του ίδιου νόμου ορίσθηκε ότι η ως άνω κυρούμενη διάταξη μπορεί να τροποποιείται και να συμπληρώνεται ή να καταργείται με συλλογικές συμβάσεις εργασίας, αποφάσεις διαιτησίας και υπουργικές αποφάσεις κατά τη διαδικασία του προϊσχύσαντος του Ν. 3239/1955. Στη συνέχεια με το άρθρο 2 του Ν. 1766/1988 κυρώθηκε η από 26.01.1988 Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας. Το άρθρο αυτό ορίζει τα εξής: «1. Κυρώνονται και έχουν ισχύ νόμου από τότε που ίσχυσαν οι διατάξεις των άρθρων 4 και 6 της από 26.01.1988 Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας "καθορισμός συνολικών γενικών κατωτάτων ορίων μισθών και ημερομισθίων των μισθωτών όλης της χώρας και ρύθμιση άλλων θεμάτων", που δημοσιεύθηκε με την υπ' αριθμόν 10855/88 απόφαση του Υπουργού Εργασίας στο ΦΕΚ 40 τεύχος Β' της 1.02.1988». Το άρθρο 4 της εν λόγω ΕΓΣΣΕ αναφέρει τα εξής: «1. Χορηγείται επίδομα γάμου με τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τις 10/1976, 9/1978, 100/1979 αποφάσεις του Δ.Δ.Δ. Αθηνών και το άρθρο 5 της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας της 14.02.1984, όπως έχει τούτο ρυθμιστεί με τις διατάξεις του Ν. 1414/1984. 2. Σε όσες έγγαμες

εργαζόμενες γυναίκες δεν καταβάλλεται επίδομα γάμου με βάση τις παραπάνω διατάξεις, χορηγείται επίδομα γάμου επί του βασικού μισθού ή επί του βασικού ημερομισθίου τους από 1^η Ιανουαρίου 1988 σε ποσοστό 5% και από 1^η Ιανουαρίου 1989 σε ποσοστό 10% συνολικά». Ακολούθως, σύμφωνα με το άρθρο 4 της από 10.03.1989 ΕΓΣΣΕ, που δημοσιεύθηκε με την ΥΑ 12756/1989 (ΦΕΚ Β 213/1989) και καταλαμβάνει όλους τους μισθωτούς που εργάζονται με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, τόσο στον ιδιωτικό τομέα, όσο και στο Δημόσιο, τα ΝΠΔΔ και στους ΟΤΑ (άρθρο 8 παρ. 1 εδ. β' του Ν. 1876/1990), «το επίδομα γάμου του χορηγείται σε όλους τους έγγαμους μισθωτούς ανέρχεται σε 10%, ενώ κατά τα λοιπά ισχύουν οι διατάξεις της παρ. 2 της 10/1976 ΔΔΔΔ Αθηνών». Τέλος, με το άρθρο 20 παρ. 2 του Ν. 1849/1989 ορίστηκε ότι «το προβλεπόμενο από την ως άνω από 10.03.1989 ΕΓΣΣΕ επίδομα γάμου δικαιούνται και οι άγαμοι γονείς καθώς και οι ευρισκόμενοι σε κατάσταση χηρείας και οι διαζευγμένοι». Από τις διατάξεις αυτές της ΔΑ 10/1976, της από 26.01.1988 ΕΓΣΣΕ, της από 10.03.1989 ΕΓΣΣΕ και του Ν. 1849/1989 προκύπτει ότι όλοι οι έγγαμοι μισθωτοί, οι διαζευγμένοι, οι ευρισκόμενοι σε κατάσταση χηρείας, καθώς και οι άγαμοι γονείς, δικαιούνται επιδόματος γάμου εκ ποσοστού 10% επί του βασικού μισθού ή ημερομισθίου τους που καθορίζεται από τις εκάστοτε ισχύουσες γι' αυτούς ΣΣΕ. ΔΑ ή άλλες διατάξεις. Αυτή την έννοια, του υπολογισμού δηλαδή του επιδόματος γάμου επί του βασικού μισθού κάθε εργαζομένου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι προσαυξήσεις που χορηγούνται με βάση την προϋπηρεσία του μισθωτού είτε γενικά στο επάγγελμα είτε στη συγκεκριμένη επιχείρηση, έχει και η διάταξη της παραγράφου 2 στοιχείο β' της 10/1976 ΔΑ, η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 435/1976 και έλαβε ως εκ τούτου ισχύ τυπικού νόμου. Τούτο καθίσταται, περαιτέρω, σαφές και από τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 2 της από 26.01.1988 Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας που κυρώθηκε με το άρθρο 2 του Ν. 1766/1988, στο οποίο ρητά αναφέρεται ότι το καταβαλλόμενο πλέον και στις έγγαμες εργαζόμενες γυναίκες επίδομα γάμου προσδιορίζεται σε ποσοστό επί του βασικού μισθού ή ημερομισθίου, δεν νοείται δε διαφορετικός, ευγενέστερος τρόπος υπολογισμού του επιδόματος σε αυτούς που για πρώτη φορά χορηγείται από εκείνους που μμέχρι τότε χορηγείτο. Εξάλλου, από τη διαπνέουσα ολόκληρο το εργατικό

δίκαιο γενικότερη αρχή της προστασίας των μισθωτών, που καθιερώνει το άρθρο 680 του ΑΚ και το άρθρο 7 του Ν.1876/1990 και, πριν από το τελευταίο αυτό άρθρο, το άρθρο 3 του Ν. 3239/1955, συνάγεται ότι η αρχή της εύνοιας υπέρ αυτών δεν εφαρμόζεται μόνο στη σχέση ΣΣΕ και ατομικής σύμβασης αλλά και στη σχέση περισσοτέρων πηγών (νόμου, ΣΣΕ, κανονισμού, ατομικής σύμβασης) διαφορετικής ιεραρχικής βαθμίδας που ρυθμίζουν την εργασιακή σχέση (ΟΛΑΠ 5/2011, 26/5007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Για την εφαρμογή, όμως, της αρχής της εύνοιας υπέρ των μισθωτών κατά τη συσχέτιση ΣΣΕ ή άλλης πηγής, ως ρυθμιστικού παράγοντα της εργασιακής σχέσης, και ατομικής σύμβασης εργασίας και γενικότερα, κατά τη συσχέτιση διαφόρων πηγών μεταξύ τους, οι αποδοχές συγκρίνονται ως μία ενότητα, εκτός αν υπάρχει αντίθετη ειδική ρύθμιση, αφού δεν είναι δυνατή η επιλεκτική αναζήτηση τμήματος αποδοχών από τη μία πηγή και άλλου από διαφορετική πηγή, διότι δεν είναι επιτρεπτή η σύγχρονη εφαρμογή όλων των πηγών αυτών ως προς την έννοια των αποδοχών (ΟΛΑΠ 5/2011 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέτοια ειδική ρύθμιση είναι και η ως άνω της παραγράφου 2 της 10/1976 ΔΑ, η οποία ορίζει ότι το επίδομα γάμου δεν συμψηφίζεται με τις τυχόν υπέρτερες των κατωτάτων ορίων πράγματι καταβαλλόμενες αποδοχές, συμψηφίζεται όμως σε αυτό το τυχόν καταβαλλόμενο επίδομα γάμου ή συζύγου, συνεπεία της οποίας για την εξεύρεση της ευνοϊκότερης για τον εργαζόμενο πηγής από την οποία χορηγείται το επίδομα γάμου δεν θα ανατρέξουμε στο σύνολο των καταβαλλομένων αποδοχών με κάθε πηγή, αλλά θα συγκρίνουμε το ύψος του επιδόματος γάμου (ή συζύγου) των περισσοτέρων πηγών. Υπέρτερες των κατωτάτων ορίων πράγματι καταβαλλόμενες αποδοχές δεν θεωρούνται μόνο αυτές που καταβάλλονται δυνάμει ατομικής σύμβασης εργασίας, αλλά και αυτές που καταβάλλονται δυνάμει συλλογικών συμβάσεων εργασίας (Σ.Σ.Ε.) ή διαιτητικών αποφάσεων (Δ.Α.), διότι η 10/1976 διαιτητική απόφαση εκδόθηκε στα πλαίσια διαπραγματεύσεων για την κατάρτιση ΕΓΣΣΕ και συνεπώς εξομοιώνεται με ΕΓΣΣΕ, σύμφωνα με το ισχύον τότε άρθρο 19 παρ. 2 του Ν. 3239/1955 (ΟΛΣΤΕ 476/1989 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) και ως τέτοια θεσπίζει τα κατώτατα όρια αμοιβών των εργαζομένων, έναντι δε των αποδοχών αυτών οι θεσπιζόμενες με Σ.Σ.Ε. και Δ.Α. κατά κλάδους, επαγγέλματα ή επιχειρήσεις είναι κατά κανόνα ανώτερες. Η

αντίθετη εκδοχή, κατά την οποία ως υπέρτερες των κατωτάτων ορίων καταβαλλόμενες αποδοχές, στην ως άνω διάταξη, νοούνται μόνο οι καταβαλλόμενες δυνάμει ατομικών συμβάσεων εργασίας και συνακόλουθα το επίδομα γάμου συμψηφίζεται με τις καταβαλλόμενες δυνάμει Σ.Σ.Ε. και Δ.Α. υπέρτερες αποδοχές, δεδομένου ότι οι τελευταίες συλλογικές πράξεις ρυθμίζουν τους όρους αμοιβής πολύ μεγάλου αριθμού εργαζομένων, θα είχε ως αποτέλεσμα η εφαρμογή της ρύθμισης του άρθρου 2 της 10/1976 Δ.Α. να περιοριστεί σε πολύ μικρό αριθμό εργαζομένων, κάτι που δεν απηχεί τη βούληση του νομοθέτη. Δεν μπορεί, επίσης, να γίνει σύγκριση του επιδόματος γάμου από μια πηγή με το άθροισμα του επιδόματος γάμου και τέκνων από την άλλη πηγή. Τα δύο αυτά επιδόματα περιλαμβάνονται μεν στην ευρύτερη έννοια των οικογενειακών επιδομάτων και ως προς τον συμψηφισμό τους με τις υπέρτερες των νόμιμων καταβαλλόμενες αποδοχές, τυγχάνουν όμοιας αντιμετώπισης, είναι όμως δύο διαφορετικά επιδόματα, με διαφορετικό σκοπό, αφού «δικαιούχος» του επιδόματος γάμου είναι η οικογένεια, ενώ του επιδόματος τέκνων τα τέκνα (βλ. άρθρο 4 παρ. 4 του Ν. 1414/1984) και δεν μπορούν να αντιμετωπισθούν ενιαία για την εξεύρεση της ευνοϊκότερης για τον εργαζόμενο πηγής χορηγήσεώς τους, ενόψει μάλιστα της ρητής πρόβλεψης της παρ. 2 της 10/1976 Δ.Α., που επιτρέπει τον συμψηφισμό του προβλεπόμενου από αυτή επιδόματος γάμου μόνο με το επίδομα γάμου ή συζύγου άλλης πηγής και όχι και με το επίδομα τέκνου. Υπό την εκδοχή κατά την οποία είναι επιτρεπτή η σύγκριση του αθροίσματος των οικογενειακών επιδομάτων (γάμου και τέκνων) για την εξεύρεση της ευνοϊκότερης ρύθμισης, θα βρισκόταν σε πλεονεκτικότερη θέση ο εργαζόμενος χωρίς τέκνα, ο οποίος θα ελάμβανε μεγαλύτερο επίδομα γάμου, έναντι του εργαζομένου με τέκνο, η ανισότητα δε μεταξύ των δύο θα διευρυνόταν σε βάρος εκείνου που είχε περισσότερα τέκνα. Αρκεί, επομένως, η αναφορά της διαφοράς μεταξύ του επιδόματος γάμου που προκύπτει κατ' εφαρμογή των προαναφερθεισών διατάξεων νόμου (και της ΕΓΣΣΕ) και αυτού που προβλέπει η εφαρμοζόμενη κατά τον κρίσιμο χρόνο για τους εργαζόμενους ΣΣΕ απόφαση διαιτησίας ή άλλη διάταξη και δεν είναι απαραίτητη η παράθεση του συνόλου των αποδοχών τους από τις ως άνω ΣΣΕ, ΔΑ ή άλλη διάταξη και αυτών που προβλέπονται ειδικότερα από την ΕΓΣΣΕ, ώστε να κριθεί αν η δυσμενέστερη

ρύθμιση της (ειδικής) ΣΣΕ σε σχέση με το επίδομα γάμου αντισταθμίζεται από άλλους όρους της που τους προσφέρουν πλεονεκτήματα και άλλες ευνοϊκές ρυθμίσεις σε άλλα θέματα και δη σχετικά με τις αποδοχές τους. Όσον αφορά στη σχέση ΕΓΣΣΕ και απλών ΣΣΕ εργασίας, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 8 παρ.1 και 10 του Ν.1876/1990 προκύπτει ότι οι ΕΓΣΣΕ καθορίζουν τους ελάχιστους όρους εργασίας για τους εργαζομένους όλης της χώρας, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι εργαζόμενοι με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο, τα ΝΠΔΔ και στους ΟΤΑ και ότι οι κανονιστικοί όροι των ΕΓΣΣΕ, εφόσον είναι ευνοϊκότεροι, επικρατούν των αντιστοιχών όρων των λοιπών ΣΣΕ. Έτσι, οι μισθωτοί δικαιούνται όλων των επιδομάτων και παροχών, που προβλέπονται από τις ΕΓΣΣΕ, έστω και αν οι παροχές και τα επιδόματα αυτά δεν προβλέπονται από τις αντίστοιχες ΣΣΕ που ρυθμίζουν τους όρους αμοιβής και εργασίας των μισθωτών αυτών ή αν οι τελευταίες περιέχουν δυσμενέστερες ρυθμίσεις για τα σχετικά θέματα. Η αρχή της εύνοιας των εργαζομένων δεν καταργήθηκε με την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 2 του Ν. 435/1976, η οποία, ως προς την πρόβλεψή της ότι η κυρωθείσα με την παράγραφο 1 του ίδιου νόμου διάταξη της παρ. 2 της 10/1976 ΔΑ μπορεί να τροποποιείται και να συμπληρώνεται ή να καταργείται με συλλογικές συμβάσεις εργασίας, αποφάσεις διαιτησίας και υπουργικές αποφάσεις κατά τη διαδικασία του προϊσχύσαντος Ν. 3239/1955, εξακολουθεί να ισχύει μόνο για την περίπτωση που η τροποποίηση, συμπλήρωση και κατάργηση οδηγεί σε ευνοϊκότερο για τους εργαζόμενους αποτέλεσμα, όχι όμως και για την περίπτωση που μια τέτοια μεταβολή οδηγεί σε δυσμενέστερο αποτέλεσμα, διότι τότε καταστρατηγείται η καθιερούμενη με τον Ν. 1876/1990 αρχή της εύνοιας προς τους εργαζομένους και πρέπει να θεωρηθεί καταργηθείσα με το άρθρο 23 παρ. 5 του νεότερου αυτού νόμου (1876/1990), που ορίζει ότι από της ισχύος του εν λόγω νόμου καταργείται κάθε αντίθετη προς αυτόν γενική ή ειδική διάταξη. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 12 περ. Γ' παρ. 2 του προϊσχύσαντος Γενικού Κανονισμού Προσωπικού ΟΤΕ, που ενσωματώθηκε στην από 10.06.1999 Επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση Εργασίας και στη συνέχεια αυτή του πανομοιότυπου άρθρου 34 παρ.2 του μετέπειτα ισχύσαντος από 22.12.2006 Εσωτερικού Κανονισμού Προσωπικού του ΟΤΕ, εφαρμοσθέντος από 22.12.2006, σύμφωνα με τα άρθρα 38 παρ. 3 και 39

περ. ιγ' του Ν. 3522/2006, που ίσχυσαν διαδοχικά κατά την ένδικη χρονική περίοδο, στο προσωπικό του ΟΤΕ χορηγείται οικογενειακό επίδομα ανερχόμενο σε 10% για τον σύζυγο και 5% για το πρώτο και δεύτερο τέκνο, 10% για το τρίτο και 15% για το τέταρτο και πέραν, ενώ με την από 25.06.2001 Επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (όρος 2^{ος}) αντικαταστάθηκε η πρώτη περίοδος του όρου 7 της από 10.06.1999 επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης εργασίας που προέβλεπε ότι το οικογενειακό επίδομα υπολογίζεται στην εισαγωγική βαθμίδα της κατηγορίας ΔΕ-ΔΟΜ, ως εξής: «Τα διατηρούμενα ποσοστιαία επιδόματα υπολογίζονται στο ποσό των 185.000 δρχ., πλην του χρονοεπιδόματος που υπολογίζεται στη διανυόμενη μισθολογική βαθμίδα και του οικογενειακού επιδόματος που υπολογίζεται στο ποσό που αντιστοιχεί στη 4^η μισθολογική βαθμίδα της ΥΕ κατηγορίας». Τέλος, από τη διάταξη του όρου 1 της από 10.06.1999 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας προκύπτει, μεταξύ άλλων και ότι το μόνιμο και δόκιμο προσωπικό εντάσσεται σε εννέα προσδιοριζόμενες στη διάταξη αυτή μισθολογικές κατηγορίες, κάθε μια από τις οποίες αποτελείται από 17 μισθολογικές βαθμίδες. Κατά δε τον όρο 1 της ως άνω από 25.06.2001 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, με τον οποίο τροποποιήθηκε ο όρος 1 της προεκτεθείσας από 10.06.1999 Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, το ποσό της εισαγωγικής μισθολογικής βαθμίδας που προβλέπεται κατά κατηγορία προσωπικού από τον όρο 1 της από 10.6.1999 ΕΣΣΕ, αναπροσαρμόζεται από 01.06.2001 ως εξής: «κατηγορία 1) ... 2) κατηγορία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης (ΔΕ), 253.500 δραχμές, 3)...., 4)...., 5)...., 6) κατηγορία τετραετούς πανεπιστημιακής εκπαίδευσης (ΠΕ), 309.000 δραχμές». Στον όρο δε 2 της από 10.06.1999 ΕΣΣΕ ορίζεται ότι κάθε μια από τις επόμενες της εισαγωγικής μισθολογική βαθμίδα, μέχρι και της 5^{ης}, προσαυξάνεται έναντι της προηγούμενης της κατά 2%. Από την 6^η μέχρι και τη 12^η μισθολογική βαθμίδα, η προσαύξηση ορίζεται σε 2,5%. Από τη 13^η μέχρι και τη 17^η, η προσαύξηση ορίζεται σε 2%. Από τη διάταξη του όρου 3 της ως άνω ΕΣΣΕ προκύπτει επίσης ότι όλες οι μισθολογικές βαθμίδες διανύονται ανά διετία, πλην της τελευταίας που διανύεται χωρίς χρονικό περιορισμό, σε αυτή δε του όρου 6 της ίδιας ΕΣΣΕ ορίζεται ότι στις μισθολογικές βαθμίδες ενσωματώνονται καταργούμενες οι παρακάτω παροχές: α) το διορθωτικό ποσό, β) η ΑΤΑ, γ) το

(5^ο φύλλο της υπ' αριθ. 548/2024 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών - Εργατικές Διαφορές)

επιστημονικό επίδομα, δ) το επίδομα μεταπτυχιακών σπουδών, ε) το επίδομα ανώτατου προσωπικού, στ) διαφορές τακτικών αποδοχών, που προβλέπονται από τις καταργούμενες ΕΣΣΕ. Οι προσαυξήσεις δε αυτές δεν συνιστούν επιδόματα, αλλά αποτελούν προσαύξηση η οποία επαυξάνει τον βασικό μισθό, επί του οποίου υπολογίζονται όλα τα ποσοστιαία επιδόματα (ΟΛΑΠΙ 88/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Έτι περαιτέρω, με το άρθρο 25 του Ν. 1539/1985, καθώς και με το άρθρο 1 του Π.Δ. 630/1985, συνεστήθη κλάδος επικουρικής σύνταξης του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ, σύμφωνα με το καταστατικό του οποίου οι ασφαλισμένοι στον κλάδο δικαιούνται επικουρικής σύνταξης κατά την έξοδό τους από την υπηρεσία, αφού συνταξιοδοτηθούν από το ΤΑΠ -ΟΤΕ και εφόσον έχουν τις προϋποθέσεις που απαιτούνται κάθε φορά από τη νομοθεσία του Ταμείου αυτού. Συντάξιμες αποδοχές είναι εκείνες οι οποίες υπόκεινται σε ασφαλιστικές εισφορές για τον κλάδο. Για τον υπολογισμό της σύνταξης λαμβάνονται υπ' όψιν οι τακτικές αποδοχές του τελευταίου μήνα, συμπεριλαμβανομένων των επιδομάτων που έχουν χαρακτήρα πάγιο, μόνιμο και διαρκή. Η ανώτατη σε ποσοστό σύνταξη παρέχεται μετά τα 30 ή περισσότερα χρόνια, ανέρχεται στο 20% των συντάξιμων αποδοχών και για κάθε χρόνο που υπολείπεται από τα 30 το ποσό μειώνεται κατά 1/30. Με το Β.Δ. 502/1963 συνεστήθη Ταμείο αυτοτελές υπό την επωνυμία «Ταμείο Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ», με σκοπό την παροχή εφάπαξ χορηγίας στους μετόχους του, η οποία κατά το άρθρο 14 αυτού υπολογίζεται ως ακολούθως: Λαμβάνεται το σύνολο των αποληφθέντων υπό του εξελθόντος μετόχου, κατά το τελευταίο προ της εξόδου του εκ του ΟΤΕ πλήρες δωδεκάμηνο, υπολογιζόμενων προς τούτο μόνο των διέκαστο μήνα του προδιαδραμόντος 12μηνου κατά το άρθρο 9 του Β.Δ./τος τακτικών αποδοχών του, εκ των οποίων εκρατήθη η κεκανονισμένη εισφορά. Το 1/12 των αποδοχών τούτων είναι μια μονάδα χορηγίας. Η χορηγία που δικαιούται ο εξερχόμενος συνίσταται από μονάδες χορηγίας που καθορίζονται ανάλογα με τα έτη κατά τα οποία αυτός έχει την ιδιότητα του μετόχου του Ταμείου Αρωγής. Ο συμπληρώσας ένα πλήρες έτος τυγχάνει χορηγίας ίσης προς μία μονάδα χορηγίας, ο συμπληρώσας δύο έτη λαμβάνει χορηγία αποτελούμενη από δύο μονάδες χορηγίας, και ομοίως περαιτέρω λαμβάνει τόσες μονάδες όσα ακριβώς τα πλήρη έτη κατά τα οποία διετέλεσε μέτοχος του Ταμείου και μέχρι

συμπληρώσεως του δωδέκατου έτους, οπότε λαμβάνει δώδεκα μονάδες χορηγίας. Τις ίδιες δώδεκα μονάδες χορηγίας λαμβάνει και μετά τη συμπλήρωση του 13^{ου} έτους μέχρι και του 30^{ου}, από δε της συμπληρώσεως 31 πλήρων ετών και άνω δικαιούται 14 μονάδες χορηγίας. Τέλος, με το Π.Δ. 196/1966 προσδιορίστηκε το ποσό της εφάπαξ χορηγίας ως γινόμενο των ετών ή κλάσματος έτους σε ακέραιους μήνες πραγματικής υπηρεσίας πολλαπλασιαζόμενο για κάθε έτος ασφάλισης με συντελεστή 0,275 από 01.01.1963 έως 31.10.1978, 0,375 από 01.11.1978 έως την έναρξη ισχύος του Π.Δ. και 0,45 από την έναρξη ισχύος του και εφεξής.

Με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι, δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, προσλήφθηκαν από την εναγόμενη κατά τις αναφερόμενες στο δικόγραφο ημεροχρονολογίες και μισθολογικές κατηγορίες, προκειμένου να παρέχουν την εργασία τους ως υπάλληλοι, μετά δε από πολυετή ευδόκιμη υπηρεσία, απολύθηκαν από την εναγόμενη κατά τις αναφερόμενες στο δικόγραφο ημεροχρονολογίες, καθιστάμενοι συνταξιούχοι και λαμβάνοντας κύρια και επικουρική σύνταξη, καθώς και εφάπαξ παροχή από το επικουρικό τους ταμείο. Ότι από το έτος 2001 και μέχρι τον χρόνο απόλυσής τους, η εναγόμενη δεν υπολόγιζε το επίδομα γάμου τους σύμφωνα με όσα ορίζει ο νόμος 435/1976, που κύρωσε τη με αριθμό 10/1976 Διαιτητική Απόφαση του ΔΔΔΔ Αθηνών, σε συνδυασμό με την από 10.03.1989 ΕΓΣΣΕ,³ οι οποίες διατάξεις θέτουν ως υπολογιστική βάση αυτού το κατώτατο όριο βασικού μισθού που ορίζεται για τον εργαζόμενο από την οικεία για αυτόν συλλογική σύμβαση εργασίας, αλλά, αντίθετα, το υπολόγιζε σύμφωνα με την από 25.06.2001 ΕΣΣΕ που υπεγράφη μεταξύ της Διοίκησης του ΟΤΕ και της συνδικαλιστικής οργάνωσης ΟΜΕ-ΟΤΕ, η οποία ως δυσμενέστερη των ανωτέρω διατάξεων δεν έπρεπε να εφαρμοστεί, με αποτέλεσμα να προκύψουν για έκαστο των εναγόντων οι αναφερόμενες στο δικόγραφο διαφορές επικουρικής σύνταξης και εφάπαξ παροχής του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ. Με βάση το ιστορικό αυτό, οι ενάγοντες ζητούν να υποχρεωθεί, με προσωρινά εκτελεστή απόφαση, η εναγόμενη να τους καταβάλει τα εξής ποσά: στον 1^ο το ποσό των χιλίων τριακοσίων σαράντα πέντε ευρώ και εβδομήντα λεπτών (1.345,70 €), στο 2^ο το ποσό των χιλίων διακοσίων εξήντα τεσσάρων

ευρώ και εβδομήντα εννέα λεπτών (1.264,79 €), στον 3^ο το ποσό των χιλίων εκατόν πενήντα πέντε ευρώ και δέκα οκτώ λεπτών (1.155,18 €), στον 5^ο το ποσό των χιλίων διακοσίων έξι ευρώ και εβδομήντα δύο λεπτών (1.206,72 €), στον 6^ο το ποσό των δύο χιλιάδων εννέα ευρώ και σαράντα λεπτών (2.009,40 €), στον 7^ο το ποσό των χιλίων εκατόν δέκα ευρώ και τριάντα επτά λεπτών μετά την παραίτηση από το κονδύλι της εφάπαξ χορηγίας, (1.110,37€), στον 8^ο το ποσό των δύο χιλιάδων τριακοσίων τριάντα έξι ευρώ και δώδεκα λεπτών (2.336,12 €), στον 9^ο το ποσό χιλίων τριακοσίων πενήντα ένα ευρώ και εβδομήντα έξι λεπτών (1.351,16 €) μετά την παραίτηση ως προς το κονδύλι της εφάπαξ χορηγίας, και στο 10^ο το ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων εξήντα ενός ευρώ και πενήντα οκτώ λεπτών (2.761,58 €), με τον νόμιμο τόκο για κάθε επιμέρους κονδύλι από την πρώτη ημέρα του επομένου έτους από αυτό εντός του οποίου κατέστη ληξιπρόθεσμο κι απαιτητό, άλλως από την επίδοση της ένδικης αγωγής, μέχρι την πλήρη εξόφληση, καταδικαζομένης εναγομένης στην καταβολή της δικαστικής τους δαπάνης.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση αγωγή, δεδομένου ότι η ένδικη διαφορά είναι ιδιωτικού δικαίου και υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (ΟΛΑΠ 7/2001, ΑΠ 1041/2012 ΔΣΑ), παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, που είναι καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο (άρθ. 9, 14 παρ. 1α, 42 παρ. 2 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών (εργατικών) διαφορών (άρθ. 614 παρ. 5, 621 ΚΠολΔ), και είναι επαρκώς ορισμένη, απορριπτόμενης ως αβάσιμης της σχετικώς υποβληθείσας ένστασης αοριστίας της εναγόμενης, καθόσον δεν είναι αναγκαία η αναφορά του ακριβούς αριθμητικού ποσού του επιδόματος γάμου που έλαβε έκαστος ενάγων, δεδομένου ότι αρκεί η γενόμενη αναφορά στο ποσό της 4^{ης} μισθολογικής βαθμίδας ΥΕ κατηγορίας εκάστου ενάγοντος επί του οποίου με απλό μαθηματικό υπολογισμό του 10% προκύπτει το ποσό του ληφθέντος επιδίκου επιδόματος για έκαστο εξ αυτών, αντί του αιτούμενου επιδόματος που σύμφωνα με την αγωγή, έπρεπε να είχε υπολογιστεί επί του ποσού του ομοίως αναφερόμενου, κατώτατου βασικού μισθού εκάστου ενάγοντος βάσει των οικείων Συλλογικών Συμβάσεων ανάλογα με την κατηγορία προσωπικού στην οποία ανήκει ο καθένας και τη μισθολογική βαθμίδα την οποία διανύει. Επίσης

δεν απαιτείται η αναφορά στις αποφάσεις απονóμης της εφάπαξ χρηματικής παροχής του Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. (τέως Ταμείου Αρωγής) καθότι για το ορισμένο αρκεί η γενόμενη στην αγωγή αναφορά στα καταβληθέντα από το άνω Ταμείο ποσά, ενώ ως προς τα ποσά της διαφοράς επί της επικουρικής σύνταξης, γίνεται αναφορά και στα ποσοστά συνταξιοδότησης για έκαστο ενάγοντα, ήτοι στα ποσοστά της επικουρικής σύνταξης επί των συντάξιμων αποδοχών. Περαιτέρω είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερόμενες διατάξεις και σε αυτές των άρθρων 297, 298, 340, 341, 345, 346, 382, 383, 648 επ. ΑΚ, 69 παρ. 1 περ. στ', 907, 908 και 176 ΚΠολΔ, συμπεριλαμβανομένου του αιτήματος επιδίκασης τόκων από το τέλος του έτους κατά το όποιο έκαστο κονδύλι κατέστη απαιτητό, το οποίο είναι νόμιμο, καθώς για καθένα εκ των αιτούμενων κονδυλίων υφίσταται δήλη ημέρα καταβολής, εν προκειμένω δε οι ενάγοντες αιτούμενοι τόκους από το τέλος του έτους κατά το οποίο ήταν καταβλητέο κάθε επιμέρους ποσό, ζητούν το ελάχιστο το οποίο εμπεριέχεται στο μείζον. Συνεπώς, η ένδικη αγωγή πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το αντικείμενό της δεν απαιτείται καταβολή δικαστικού ενσήμου (άρθ. 71 ΕισΝΚΠολΔ, όπως τροποποιήθηκε με το άρθ. 6 παρ. 17 του Ν. 2479/1997), ενώ περαιτέρω δεν απαιτείται η προσκόμιση του ενημερωτικού εντύπου εκούσιας διαμεσολάβησης του αρ. 3 παρ. 2 Ν. 4640/2019, καθόσον η εν λόγω διάταξη έχει κριθεί αντισυνταγματική και, συνεπώς, ανίσχυρη (ΕιρΑθ 976/2020 Α'δμη. ΤΝΠ Νόμος, ΕιρΑθ 1044/2020 ΕφΑΔ 2020.1322 με παρατηρήσεις Μαστροπέρου Λ., υπ ΔΝ και πρ. Γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής Διαμεσολάβησης, Γιαννόπουλος Π., Διαμεσολάβηση και Πολιτική Δίκη, Σάκκουλας, Αθήνα - Θεσσαλονίκη, 2020, σ. 203).

Από την εκτίμηση του συνόλου των εγγράφων που προσκομίζουν μετ' επικλήσεως οι διάδικοι άλλα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν πλήρως, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, οι ενάγοντες προσλήφθηκαν από την εναγόμενη, προκειμένου να παρέχουν την εργασία τους ως υπάλληλοι, ο πρώτος την 26-05-1981 με μισθολογικό κλιμάκιο ΔΕΔΟΜ, ο δεύτερος την 12-02-1982 με μισθολογικό

(7^ο φύλλο της υπ' αριθ. 548/2024 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών - Εργατικές Διαφορές)

Κλιμάκιο ΔΕ, ο τρίτος την 18-02-1985 με μισθολογικό κλιμάκιο ΔΕ, ο πέμπτος την 11-06-1981 με μισθολογικό κλιμάκιο ΔΕ, ο έκτος την 19-06-1981 με μισθολογικό κλιμάκιο ΤΕ, ο έβδομος την 14-03-1985 με μισθολογικό κλιμάκιο ΔΕ-17, ο όγδοος την 25-08-1976 με μισθολογικό κλιμάκιο ΤΕ, ο ένατος την 19-02-1979 με μισθολογικό κλιμάκιο ΔΕ, και η δέκατη την 28-07-1977 με μισθολογικό κλιμάκιο ΠΕ4, μετά δε από πολυετή ευδόκιμη υπηρεσία, απολύθηκαν από την εναγόμενη ο πρώτος την 28-12-2012, ο δεύτερος την 31-12-2013, ο τρίτος την 31-12-2012, ο πέμπτος την 31-12-2012, ο έκτος την 01-07-2012, ο έβδομος την 31-12-2013, ο όγδοος την 01-07-2009, ο ένατος την 31-12-2013, η δέκατη την 15-09-2009. Ωστόσο, μολονότι οι ενάγοντες ήταν έγγαμοι και ελάμβαναν επίδομα γάμου από την εναγόμενη, γεγονός που δεν αμφισβητείται από αυτήν, η τελευταία δεν υπολόγιζε, από την 01.06.2001 και εφεξής, το καταβληθέν σε αυτούς επίδομα γάμου επί του βασικού μισθού τους, αναλόγως με την κατηγορία προσωπικού και τη μισθολογική βαθμίδα στην οποία βρισκόταν έκαστος εξ αυτών, ως όφειλε, σύμφωνα με τις διατάξεις της από 10.03.1989 ΕΓΣΣΕ και της με αριθμό 10/196 Διαιτητικής Απόφασης, κατά τα αναφερόμενα στη μερίζονα σκέψη, αλλά το υπολόγιζε επί της 4^{ης} μισθολογικής βαθμίδας της ΥΕ μισθολογικής κατηγορίας προσωπικού, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη δυσμενέστερη από 25.06.2001 ΕΣΣΕ. Συνακόλουθα, τα αρμόδια όργανα της εναγόμενης συμπεριέλαβαν μεν το εν λόγω επίδομα στις τακτικές αποδοχές των εναγόντων που γνωστοποιήσαν στον οικείο ασφαλιστικό φορέα για τον υπολογισμό της επικουρικής σύνταξης και της εφάπαξ παροχής που δικαιούνταν αυτοί, πλην όμως το επίδομα αυτό είχε υπολογιστεί εσφαλμένα κατά τα ανωτέρω. Ως αποτέλεσμα, η επικουρική σύνταξη που έλαβαν οι ενάγοντες, καθώς και η εφάπαξ παροχή που τους χορηγήθηκε μετά την αποχώρησή τους από την εναγόμενη και τη συνταξιοδότησή τους, είναι μικρότερες από αυτές που έπρεπε να λάβουν και η εναγόμενη οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες την αντίστοιχη διαφορά. Ειδικότερα, το επίδομα γάμου εκ ποσοστού 10%, έπρεπε να υπολογισθεί: 1) στον 1^ο ενάγοντα με βάση το ποσό των 1457,53 ευρώ στο ποσό των $(1.457,53 \times 10\% =)$ 145,75 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ, στο ποσό των $(1.069,69 \times 10\% =)$ 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 38,76 ευρώ

και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη α) για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 μέχρι 31-12-2023 ποσό 629,31 και για διαφορά στην εφάπαξ παροχή του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ ποσό 716,39 ευρώ, στο 2^ο ενάγοντα, με βάση το ποσό των 1.424,77 ευρώ στο ποσό των $(1.424,77 \times 10\% =)$ 142,47 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ στο ποσό των $(1.069,69 \times 10\% =)$ 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 35,48 ευρώ και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη, για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 έως 31-12-2023 766,88 ευρώ, για διαφορά στην εφάπαξ παροχή του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ ποσό 497,91, στον 3^ο ενάγοντα, με βάση το ποσό των 1.408,06 ευρώ στο ποσό των $(1.408,06 \times 10\% =)$ 33,81 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ στο ποσό των $(1.069,69 \times 10\% =)$ 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 33,81 ευρώ και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη, για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 μέχρι 31-12-2023 529,25 ευρώ, για διαφορά στην εφάπαξ παροχή του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ ποσό 625,23 ευρώ, στον 5^ο ενάγοντα, με βάση το ποσό των 1.396,83 ευρώ στο ποσό των $(1.396,83 \times 10\% =)$ 139,68 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ στο ποσό των $(1.069,69 \times 10\% =)$ 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 36,63 ευρώ και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη, για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 μέχρι 31-12-2023 574,09 ευρώ, για διαφορά στην εφάπαξ παροχή του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ ποσό 632,23 ευρώ, στον 6^ο ενάγοντα, με βάση το ποσό των 1.672,04 ευρώ στο ποσό των $(1.672,04 \times 10\% =)$ 167,20 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ στο ποσό των $(1.069,69 \times 10\% =)$ 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 60,21 ευρώ και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη, για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 μέχρι 31-12-2023 977,61 ευρώ, για διαφορά στην εφάπαξ παροχή του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ ποσό 1031,79 ευρώ, στον 7^ο ενάγοντα, με βάση το ποσό των 1.624,87 ευρώ στο ποσό των $(1.624,87 \times$

(8^ο φύλλο της υπ' αριθ. 548 /2024 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών - Εργατικές Διαφορές)

10%=) 162,48 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ στο ποσό των (1.069,69 X 10%=) 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 55,49 ευρώ και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη, για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 μέχρι 31-12-2023 1110,37 ευρώ, στον 8^ο ενάγοντα, με βάση το ποσό των 1.899,32 ευρώ στο ποσό των (1.899,32 X 10%=) 189,93 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ στο ποσό των (1.069,69 X 10%=) 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 82,94 ευρώ και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη, για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 μέχρι 31-12-2023 1.393,32 ευρώ, για διαφορά στην εφάπαξ παροχή του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ ποσό 942,80 ευρώ, στον 9^ο ενάγοντα, με βάση το ποσό των 1.624,87 ευρώ στο ποσό των (1.624,87 X 10%=) 55,49 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ στο ποσό των (1.069,69 X 10%=) 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 55,49 ευρώ και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη, για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 μέχρι 31-12-2023 1.351,76 ευρώ, στο 10^ο ενάγοντα, με βάση το ποσό των 1.988,83 ευρώ στο ποσό των (1.988,83 X 10%=) 198,88 ευρώ, και όχι με βάση το ποσό των 1.069,69 ευρώ στο ποσό των (1.069,69 X 10%=) 106,97 ευρώ, ήτοι μηνιαία διαφορά ανάμεσα στο καταβλητέο και το καταβληθέν μηνιαίως επίδομα γάμου ποσού 91,89 ευρώ και συνεπώς του οφείλει η εναγόμενη, για διαφορές στην επικουρική σύνταξη για το χρονικό διάστημα από 01-01-2017 μέχρι 31-12-2023 1.543,70 ευρώ, για διαφορά στην εφάπαξ παροχή του Ταμείου Αρωγής Προσωπικού ΟΤΕ ποσό 1.217,88 ευρώ. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η κρινόμενη αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλλει στους ενάγοντες τα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας ποσά, με τον νόμιμο τόκο για κάθε επιμέρους κονδύλι από την πρώτη ημέρα του επομένου έτους από αυτό εντός του οποίου κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό μέχρι την πλήρη εξόφληση, απορριπτόμενου του προβαλλόμενου από την εναγόμενη αιτήματος περί μη επιδικάσεως τόκων υπερημερίας άλλως επιδικάσεως αυτών από την επίδοση της

αγωγής και εφεξής, για τον λόγο ότι είχε έλλειψη υπαιτιότητας στο πρόσωπό της λόγω της δικαιολογημένης αμφιβολίας της για την ύπαρξη ή την έκταση της οφειλής, καθόσον η εναγόμενη διαθέτει άρτια νομική υπηρεσία (βλ. Εφετείο Αθηνών 3632/2008 αδημ), έχουν ήδη ασκηθεί παρόμοιες αγωγές και έχουν ήδη εκδοθεί αποφάσεις επ' αυτών που επιδικάζουν αντίστοιχες αξιώσεις εις βάρος της, επί του νομικού αυτού ζητήματος άλλωστε έχει ήδη κρίνει η ολομέλεια του Αρείου Πάγου με την υπ' αριθ. 8/2015 απόφαση της, συνεπώς ουδεμία αμφιβολία είχε για την έκβαση της δίκης. Το παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής θα πρέπει να γίνει δεκτό, καθόσον το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι και ότι η επιβράδυνση της εκτελέσεως είναι δυνατόν να επιφέρει σημαντική ζημία στους ενάγοντες. Τέλος η δικαστική δαπάνη, κατόπιν νομίμου αιτήματος των εναγόντων, θα πρέπει να επιβληθεί σε βάρος της εναγόμενης, λόγω της ήττας της στην παρούσα δίκη (κατ' άρθρο 176 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΚΑΤΑΡΓΕΙ τη δίκη ως προς την 4^η ενάγουσα.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την κρινόμενη αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγόμενη να καταβάλει στον 1^ο το ποσό των χιλίων τριακοσίων σαράντα πέντε ευρώ και εβδομήντα λεπτών (1.345,70 €), στο 2^ο το ποσό των χιλίων διακοσίων εξήντα τεσσάρων ευρώ και εβδομήντα εννέα λεπτών (1.264,79 €), στον 3^ο το ποσό των χιλίων εκατόν πενήντα πέντε ευρώ και δέκα οκτώ λεπτών (1.155,18 €), στον 5^ο το ποσό των χιλίων διακοσίων έξι ευρώ και εβδομήντα δύο λεπτών (1.206,72 €), στον 6^ο το ποσό των δύο χιλιάδων εννέα ευρώ και σαράντα λεπτών (2.009,40 €), στον 7^ο το ποσό των χιλίων εκατόν δέκα ευρώ και τριάντα επτά λεπτών μετά την παραίτηση από το κονδύλι της εφάπαξ χορηγίας, (1.110,37€), στον 8^ο το ποσό των δύο χιλιάδων τριακοσίων τριάντα έξι ευρώ και δώδεκα λεπτών (2.336,12 €), στον 9^ο το ποσό χιλίων τριακοσίων πενήντα ένα ευρώ και εβδομήντα έξι λεπτών (1.351,16 €) μετά την παραίτηση ως προς το κονδύλι της εφάπαξ χορηγίας, και στο 10^ο το ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων εξήντα ενός ευρώ και πενήντα οκτώ

(9^ο φύλλο της υπ' αριθ. 549/2024 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών
Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών - Εργατικές Διαφορές)

λεπτών (2.761,58 €), άπαντα με το νόμιμο τόκο για κάθε επιμέρους κονδύλι από την πρώτη ημέρα του επόμενου έτους από αυτό εντός του οποίου κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την απόφαση προσωρινά εκτελεστή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγόμενη στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης των εναγόντων, την οποία ορίζει στο ποσό των εξακοσίων ευρώ (600€).

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, την 28 Αυγούστου 2024, απουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους.

Η ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
Καλύπτει
Αθήνα ..... 28 Αυγ. 2024

